STOPY TOTALITY

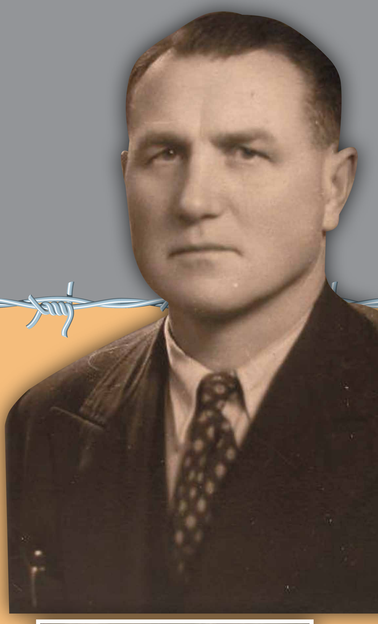

František Šesták

Partyzán a politický vězeň 50tých let.

Narozen 22. února 1903 v Míkovicích u Uherského Hradiště. Jeho otec Jan musel odejít na frontu do 1. světové války. František jako nejstarší syn musel zastávat svého otce: v 10 letech oral, jako dítě poznal hlad (neúrodné roky, sucha a mokra).

Měl 4 mladší bratry, sám studovat nemohl, ale své dva bratry vydržoval na studiích.

V roce 1933 se oženil s Antonií Krausovou, kterou poznal jako řidič malého autobusu rozvážející poštu po vesnicích. S ní měl dvě dcery: Annu (*1934) a o 8 let mladší Janu (*1942).

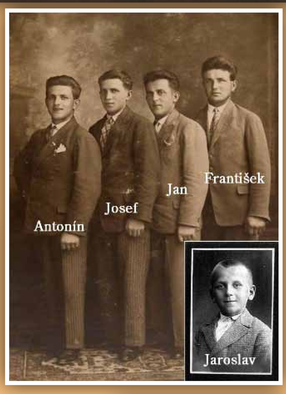

Na pokraji smrti

Po únorovém převratu roku 1948 byl při pokusu psát protikomunistická hesla na silnici po Podolí postřelen několika kulkami hlídky tří milicionářů (ozbrojení dělníci, kteří bránili např. továrny – lidové milice – zmanipulovaní lidé proti demokracii, kteří si myslí, že tak činí dobře).

I přesto tato zranění z místa činu nepoznán uprchl. Byl převezen tajně do Brna ke svému bratru Janovi, kde se za pomoci známých lékařů ilegálně a pomocí tehdy ještě téměř nedostupného penicilinu vyléčil.

Útěk bratra do zahraničí

Jeho bratr Josef byl za tažení ve Francii vyznamenán Francouzským válečným křížem. Když se po roce 1946 vrátil zpět do Československa v hodnosti majora Francouzské armády, byl zařazen do útvaru v Milovicích. Hodnost majora mu nebyla přiznána a bylo mu nabídnuto vzdělávání v duchu komunistické ideologie.

Proto se rozhodl vrátit zpět do zahraničí do Francie, kde měl mnoho dobrých přátel (generál de Gaulle). V ilegálním přechodu hranic mu napomohl jeho bratr František, který měl mnoho důvěryhodných známých z protifašistického odboje, kteří mu důvěřovali. Díky tomuto se dozvěděl, kde může jeho bratr bezpečně přejít. Sám mohl sice taky utéct, ale zůstal s rodinou.

Tyhle věci se domlouvaly tajně, jelikož by jakékoli prozrazení vedlo k zatýkání všech, kteří s tím mají něco společného. „my jsme do toho nebyly vůbec zasvěcené. Scházeli se vždy až pozdě v noci, když už jsme spaly. Jenom sestra, když ji probudil hluk během toho co přicházeli, se dívala a poslouchala malým okýnkem se záclonkou ve dveřích," vzpomíná paní Jana Vozárová, „o místě přechodu nevím, tyhle věci byly tajné, možná když strýc (Josef Šesták) pomáhal svážet dřevo na Lopeníku (místní pohoří), tak jak se tam rozhlížel, povídal: „Tak tady by se utíkalo...".."

Soud

Nanéštěstí byl František Šesták 23. 12. 1950 zatčen, jelikož mu mohli „přišít" odehod bratra do zahraničí. Před soudem je spolu s ostatními „účastníky" převezli do nejbližší věznice do Uherského Hradiště.

Z Uherského Hradiště byl František krátce poté převezen do Brna, kde byl ve vyšetřovací vazbě spolu s vězni, ze kterých byla vytvořena protistátní skupina. Brutálními vyšetřovacími metodami je nutili k přiznání o protistátní činnosti. Byli přinuceni podepsat vyšetřovací protokoly a naučit se podle nich zpaměti odpovědi na otázky, na které měli u soudu odpovídat.

Celý soudní proces byl vykonstruován a byl neveřejný z obav, aby u veřejnosti nevzbudil pochyby. Byl odsouzen k pěti letům vězení za „velezradu" (§ k231) a za pomoc k odchodu svého bratra Josefa do zahraničí. Byl poslán do pracovního tábora v Ostrově u Karlových Varů.

SPRÁVA NÁP. - VĚZEŇSKÝ ÚSTAV
Ministerstvo spravedlnosti národní bezpečnosti

PROPOUŠTĚCÍ LIST

Šesták František
narozen 22.2.1903, Míkovice, okr. Uherské Hradiště
posledním trvalým domovním pobytem v Míkovicích, č.14, okr. Uherské
byl dnešního dne ze zákonného vězeňského ústavu propuštěn.

V Ostrově, dne 1.10.1953

Ředitel ústavu

"Byl odsouzen k pěti letům vězení za „velezradu" (§ k231) a za pomoc k odchodu svého bratra Josefa do zahraničí."

Uranové doly

Život v jáchymovských věznicích byl velmi tvrdý. Nedostatek jídla, kruté zimy, tvrdé pracovní normy.

Návštěvy

Bohužel byly rovněž velmi omezeny. Rodina musela mít povolenku, kde býval většinou omezen počet rodinných příslušníků. Jana Vozárová (rozená Šesťáková) se svojí maminkou však navštívila otce jen jednou. O osm let starší sestra tehdy zůstala doma, jelikož cesta do Jáchymova pro dvě dospělé osoby by byla pro rodinu příliš nákladná.

„Po dlouhé, téměř celodenní cestě s několika přestupy a čekáním na spoje jsme přijeli do Horního Slavkova. Tam jsme přenocovali v bytě u jedné rodiny civilního nádražního zaměstnance, který pracoval s otcem. Druhý den nás autobusy dopravily do vězení. Návštěva se uskutečnila v jednom přízemním, narychlo zbudovaném dřevěném "barácku", který ještě voněl čerstvým dřevem. Budova byla, příčně rozdělena dvojitou dřevěnou přepážkou, na jedné straně s okénky. Pro čekající návštěvu zde byly jen dřevěné lavice. Úzkou chodbičkou ke každému z okének byl přiveden dozorcem jeden vězeň a z prostoru pro návštěvu přišla rodina asi ke 20 minut dlouhému rozhovoru. Okénka ještě nebyla zasklená ani zamřížovaná, takže vězen si mohl s rodinou podat ruce a políbit se."
, vypráví paní Jana Vozárová

Z vězení se dostal s podmínkou po 2,5 letech v roce 1953 na první amnestii a hrozbou opětovného návratu do vězení, bude-li informovat přátele a známé o době zde strávené.

Neúspěšné zakládání zemědělského družstva

V roce 1950 se uskutečnil první pokus o založení družstva v Míkovi cích. Do družstva se však přihlásili jen bezzemci, kteří neměli sami na čem hospodařit. Sedláci, kteří měli pole, koně, nářadí a především vědomosti, odmítli do JZD vstoupit. Sedláci „pluli (plivali) na kolehozníky a vysmívali se jejich malým schopnostem a pílí", vzpomíná B. Pipal, jeden ze zakladatelů. Jenomže družstvo se rozpadlo, jelikož jediní pracovníci neuměli s půdou hospodařit.

Nátlak na vstup občanů byl veden různými způsoby: „Antonín B., Míkovice č.p. 152, žádá o prodloužení honebního lístku. Rada po diskusi usnesla se jednomyslně na tom, že honební lístek bude jmenovanému prodloužen od 1. 1. 1953 za předpokladu, že vstoupí do JZD a aktivně se zapojí do výstavby." nebo roku 1952 byl zaznamenán případ paní K., která dodala do sběrny již odstředěné mléko: „Rada po uvážení všech okolností rozhodla jednomyslně na návrh člena v rady S. A. k zabavení odstředivky a pokutu 5 000 Kčs a vyhlášení v místním rozhlase."

V Sovětském svazu, když „vítězoval" Evropu, nedlo zlepšování hospodářství a kolektivizace zemědělství k hladomorům. V Československu se „pokus" o kolektivizaci zemědělství uskutečnil v letech 1949–1960 a byl doprovázen násilím a masovou represí proti vesnickému lidu, který vyšel vstříc komunismu! (Pr. Dr.Mika...)

2. pokus o založení proběhl roku 1953, tentokrát kolektivizace bez dobrovolnosti. V kronice obce Míkovice PhDr. Antonín Š. píše: „...počáteční chybou bylo, že se neprováděla a nebyla dodržována zásada naprosté dobrovolnosti." Jelikož vyprodukované množství bylo menší než náklady, docházelo k úpadkovému hospodářství a družstvo se znovu rozpadlo.

Za silného nátlaku státní moci byl **třetí pokus** o založení JZD roku 1958. Celé dny z amplionů hlásili, aby se lidé, kteří odmítají vstoupit do JZD, neprodleně dostavili na národní výbor. Pokud se tak nestalo, šly přesvědčovací komise do domů, funkcionáři seděli hodiny a hodiny a přesvědčovali a vyhrožovali. Bohužel nakonec všichni ustoupili, vědomi si marného vzdoru (podle knihy Míkovice).

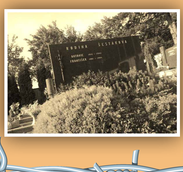

Závěr

Výměr důchodu mu nakonec činil jen 99 Kčs (byl mu zamítnut důchod válečného poškození). Když se proti tomuto odvolal, bylo mu sděleno, že jeho dcery jsou dostatečně finančně zajištěny a mohou se proto o otce postarat.

Jeho boj za lepší a spravedlivější demokratický řád nebyl naplněn - zemřel v 61letech roku 1962 na srdeční slabost. Nedožil se ani Pražského jara.

Gymnázium Jana Ámose Komenského, Uherský Brod

Žáci pracující na projektu:
Tomáš Frenzl, Jiří Vozár

Pod vedením:
Mgr. Eva Kopečná

Web: http://frsestak.webnode.cz, mobilní verze: http://m.frsestak.webnode.cz
Zdroje: Zpracováno z informací od paní Jany Vozárové (dcera Františka Šestáka) a z knihy Míkovice.
Obrázky na pozadí (2x): http://www.mikovice.estranky.cz

evropský sociální fond v ČR
EVROPSKÁ UNIE
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY
OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost
INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ